

BUREAU EN REDACTIE: Drukkerij Collée (Naam. Maatsch.) — Tongeren. Postcheks rekening n° 84855. Telefoon 12

Abonnementsprijs: fr. 9.00 per jaar, vooraf betaalbaar. 20 centiem het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

TONGEREN 29 AUGUSTUS 1925

DE VROUW.

In onzen tijd wordt aan de roeping der vrouwen gerukt, getrokken en gedwongen om de vrouwen los te scheuren van hare natuurlijke taak, de opvoeding van het jonge menschengeslacht dat op zijn beurt 't mensdom weer moet vormen en groot maken. Men wil haar drijven in het volle leven van beroepsarbeid, waardoor zij onrechtstreeks gedwongen wordt ongehuisd te blijven en te loofwen, dan meent men de economische toestanden zo hoog te moeten voorstellen, dat de vrouw haar grootste roeping, die van het moederschap, gaat beschouwen als een last, waarvan men zich bevrijdt met verloochening van elk hooger beginsel.

Bij de schepning der wereld zegde God: Ik wil dat de vrouw in het leven eene roeping vervulle en dat hare weerde daaraan evenredig zij en zij niet den man de verantwoordelijkheid van het mensdom dragen. Hoe de vrouw haar nu kwijlen moet van de haar opgelegde taak en roeping in ons huidige maatschappelijk leven?

Aanleg bezit de vrouw genoeg, doch hoe dikwijls mist zij de wetenschap, de kracht om den aanleg te laten doorwerken tot het welzijn van gezin en maatschappij. Hoe klein blijft zij waar de grootheden van ziel en karakter liggen te smelten onder gemakzucht, egomorfie en valsche terughoudendheid? En toch is het kunnen der vrouw zo groot wanneer het willen er slechts gelijken tred mee houdt.

De vrouw, de kristelijke vrouw vermag zooveel in de wereldlijke samenleving. Door haar ware deugd zal zij het voorbeeld zijn harer omgeving door haar zedelijke en stoffelijke steun, door haar handelend optreden waar dit mogelijk en voordelig is een hulp zijn, een sleunpilair van minder bedeeften naar goed en goed, naar hart en geest.

De ongehuwde vrouw behoeft het kloosterleven niet te kiezen om eene roeping te vervullen. In het volle leven wacht haar een uitgestrekt arbeidsveld: verzorging van stoffelijke en zedelijke ellende, wederzijdsche steun tot verbetering van bestaansmiddelen en tot verwerf der eerbareheid op het werk en op straat, opleiding in patronaat, in vak- en huishoudschool. Het leven der vrouwen, voora dat der ongehuwden, vindt zijne roeping niet in lange vermakken in bezuurlingen, in overdreven en onbetamelijken opschik, in het verslinden van nietswaardige romans, evenmin als in 't overdreven najagen van allerlei broederschappen en het bidden van honderd en een rozenhoedjes per dag. Het eene is zoowel af te keuren als het andere.

Als echtgenote heeft de vrouw eene allergewichtigste zending ontvangen, door haar optreden in het huizegezin moet ze met liefde en wijs beleid den man een steun zijn. De vrouw houdt als 't ware het steun in handen door hare belangstelling en

door haar meeleven in 's mans werken en zorgen.

De verantwoordelijkheid en de taak der vrouw als natuurlijke opvoeder harer kinderen is zoo mogelijk nog gewichtiger. Het is geen overdrijving wanneer het moederschap, dat alles omvatting woord, de gewichtigste roeping van het vrouwelijk geslacht wordt genoemd. En als zoodanig kan niets zoo moeilijk worden vervangen als de plaats van moeder zelf. Wij beklagen de kinderen wier moeder vroeg door den dood wordt weggehaald. Wat moet er dan niet worden geroepd van die moeders die de opvoeding harer kinderen overlaten aan anderen of verwaarlozen?

Die verwaarloozing is een slecht voorbeeld en bovendien, het is bij het kind liefdeloosheid kweken ten opzichte van het liefste, het leerderste dat het heeft op aarde: zijn eigen moeder.

Longe meisjes wennen het ongekende groote huwelijksleven nog wacht, dienen er van te voren wel aan te denken, dat het huwelijk 'n het moederschap geen spelgoed zijn!

De vrouw kan haar huishouden gelukkig maken, van daar ook dat zij 't geluk en 't welzijn van anderen, van de gehele maatschappij in handen heeft. Terecht mag in dit opzicht worden gezegd: dat de vrouwen de mans door de wereld dragen. De vrouwen leiden de mannen naar verkiezing, naar links of rechts. Goede vrouwen, goet mannen, zegt het spreekwoord. Maar niet min waar is het omgekeerd: slechte vrouwen, slechte mannen! Waar de vrouw niet deugt, deugt ook de man niet. Eo wat moet er dan van de kinderen worden, van die kinderen die eemaal de maatschappij moeten helpen vormen.

Ja, het maatschappelijk leven heeft meer vrouwen noodig die bewust zijn van hare weerde en overtuigd van deze wetenschap als vrouwen weten te werken. In onzen tijd achten veel vrouwen hunne weerdigheid en verantwoordelijkheid niet meer omdat zij deze vergeten hebben met den catechismus. Het is maar al te waar dat hij die eene natie snel wil zien ontaarden, dat hij die in een land verraders, dieven en moordenaars wil zien opgroeien, dat hij die een volk wil ongelukkig maken, zijn doel niet sneller kan bereiken dan door het bederf der vrouw.

Vrouwen die zonder godsdienst zijn, gepveod van den godsdienst van hare jeugd verwerpen, die hare zedelijke en verstandelijke ontwikkeling steeds zoeken in prikkelende lezingen, kunnen niets anders voortbrengen dan een geslacht voor de revolutie. Zedige, brave en geloovige vrouwen daarenlegen, steunen het gezag, zullen de volkeren gelukkig maken. — Als het wapen des geloofs valt, zijn alle andere wapens der vrouw medegevallen en staat zij alleen tegenover de wereld.

De vrouw moet kampen om haren invloed, hare weerde te behouden en waar zij die verloor, moet alles worden ingespannen om ze te herwinnen. Daar ligt hare toekomst en de

toekomst van het land, en het is een dure plicht dit nooit te vergeten. De dame die in auto rijdt en de werkmansvrouw die zich voor een talrijk kroost afstoot, hebben beiden denzelfden plicht te vervullen. Christus zelf heeft dien plicht der vrouw vastgehouden bij het vervullen harer taak tegenover man en kind en maatschappij, want 't is een heilige plicht.

BUITENLAND.

NEDERLAND.

Een zonderling ongeval. — Deze dagen gebeurde het Overveen, Nederland, dat een aarrijding plaats had tussen twee met paarden gespannen wagens. De gevogten waren wat de paarden en voortuigen betreft, niet ernstig. Een der herten, die van den bok getuimeld was, bleef liggen, niet in staat om op te staan. De ontroering was groot, vooral toen de 'n opmerker zijn been gebroken te hebben. Ondaan stond men te kijken. Het medelijden veranderde echter in geroos. Toen de man poogde op te staan en om dat niet ude reed op ging zitten en aan zijn gebroken been, beg'n te draaien. Een allerakeligst gelid werd gehoord... kraken, persen... in eeu woord een afgrijpslijk gelid, waarvan zelfs de paarden ontzigtig werden.

Toen kwamen de ontaarders den man te ruip. Het kon niet anders, hij moest ook wel op zijn hoofd gevallen zijn en o iens te kunnen doen. Men wilde hantagrijpen en den armen man beetelen zich zelf nog mer te vermannen. Just toen men hem aangreep gebeurde het onzettende: met een ruk scheurde de man een half been los. Stijf van schrik stonden daar, met groote wijdgeopende oogen het halve been naast reede. Het was van hout, een kunstbeen.

AMERIKA.

Toepassing van S. 1045. — De brutale banditisten in de Ve eeuigste Staten nemen met den dag toe. De door de banken uitgegevene priams voor het veld in der daad te leiden tot geweld, daar de roovers telkens weer laten zien met deelen verzuimen, om de banditaten te pletteren, en zij nu de meeste gevallen en aan de handen der politie weten te ontkomen. Soemalge kluwe bandieten hebben nu een nieuwe poging aangevat om haar geld te krijgen in de rooivallen te beschermen. Zoo wordt uit Indianapolis het volgende bericht:

In de gebouwen der Euisen Saving Bank werd gepoogd te breken. De inbrekers meesde meest moderne werktuigen uitgerust, moesten eindelijk de buit afbreken. Met aanteelting van een doele moeten zij in wilde vlucht het bankgebouw verlaten, daar uit de groote brandkast, die de dieven poogden open te breken, een hoeveelheid stikstofstraalmond, waardoor een tufoeser geblod werd.

Dit soort schik, dat hier voor den eersten keer tegen inbrekers gebruikt werd, behoort tot de gewaarsigste, die tijdens den oorlog werden uitgevonden en het Levisch, naar den uitvinder Levis Daar het echter tegen het einde van den oorlog pas uitgevonden was, is het tot ons toe pas sig daarvan niet meer gekend. De voorraad was in zee tot zinken gebracht. Een kleine hoeveelheid Levis was evenwel in den handel gekomen, daar was gebleken dat dit gas, bij een uiterst geringe hoeveelheid, de geneezing van de malaria bevordert. Een groote schikku ingetabieek te Chicago had door een verstandig mekaniisme de brandkast der Euisen Saving Bank zoogenaamd met gas verzekerd, dus dat bij de misse poging hij niet zijn gas liet ontsnappen.

ging tot inbraak aan de deur vrij uitstroomde.

Ook andere banken van New-York en Chicago wenschen de brandkasten met stikstof veilig te stellen. Daar echter geringe hoeveelheden voldoende zijn om veel menschen te doodden, is het niet heel zeker dat de Amerikaanse overheden het gebruik van dit gas zullen toelaten.

Een laas Honderdjarige. — Uit Santa Ana (Kalifornië) meldt men dat de 100-jarige Juan Magara op het punt is voor de zesde maal in het huwelijksbootje te stappen. De bruid is 56 jaar oud.

Juan Magara herinnert zich niet meer hoeveel kinderen hij heeft bij weel enkel dat hij de laatste maal vader werd, toen hij 90 jaar ouf was.

De hondenrijze trouwlustige verklaart dat het huwelijksleven het beste middel is om oud te worden.

SPANJE.

Gruwelijke gebeurtenis. — In de Spaansche gemeente-Osa de Montel, provincie Valdepenas, heeft zich een gruwelijk gebeurtenis voorgedaan: Eene landbouwster bereidde een schapekop voor het avondmaal. Zij haalde de oogen uit den kop, sneed ze op en al en plaatste de kop in een kastrol op het vuur. Daarna begaf zij zich naar het bed. Een kind dat zijn moeder dondzig gezien had, bestoot hetzelfde te doen met zijn jeunere broertje. Het greep er keukennemes, kwam bij de wieg waar de kleine sliep en haalde deze de oogen uit het hoofd. Toen het onbewust kind ook de oor van zijn broertje ging afsnijden, slapte de vader juist binnen. Rond valte hij het kind bij de beenen en sloeg het met het hoofd tegen den muur, dat de scheld- en gesloeven werd en de hersens rondspatten.

FRANKRIJK.

Een Kieken met vier Poeten. — M. Gaston Demin, hoonde kweker te La Santinelle, nabij Rüssel, heeft in een nest van jonge kiek-kers, een kiefken met vier poeten gevonden. Dit wonder is goed levend. Twee poeten zijn normaal, en het springt op ons de mond te koken, maar twee andere volmaakt poegjes staan weeskinderen van de best M. Demin is van zijn hek-ik met vier poeten op te kweken en kan 't Museum van Natuurlijke Geschiedenis ten geschenke te geven.

RUSLAND.

De Russische Spoorwagen. — Volgens de boheemische verslag, afg-koefig 1900, de Russische spoorwagengedragten worden in de Westlandische spoorwegen, mocht men denken dat het Russisch tot in een voorspoedig bestaan verkeerde. De waarheid is heel anders als men oordeelt naar de verklaring van den volks-onnarrator der verbluffende wegen op de 'n ateenme verandering der bestuurders van de Russische spoorwegen. De kommissaris heeft het volgende gezegd:

Op 'n oogenblik is ons spoorwet in eene vruchting van meer dan 30 t h. uitgevallen. Het riggels van een ander model dan ver ischt wordt voo onze machting lok-motieven, zoodat men er geen zware treinen kon laten op hollen. Het is bijna dazelijch brood geworden dat de haakkettingen der wagons breken. In het verhoogen van het gewicht der treinen hebben wij de grens bereikt, welke onze technisch-uitrusting niet mag over schrijden. Slechts 30 tot 70 t h. onzer zware lok-motieven kan gebruikt worden. — Onze voorraad wagons is nog niet uitgeput, maar loopt toch ten einde. Er zijn van de 118 tot 120,000 wagons in zulken slechten staat, dat ze niet meer te gebruiken zijn en dat het meer zo kosten te herstellen dan er nieuw te maken. Alder rijds beantwoordt ons vervoer op

ting hij nam zijnen gaanstok, welke nevens hem lag, sloeg er driemaal mede goelke op den riggel, en neeg zijn hoofd om te hooren of zijn teken verstaan was geworden.

Geen kort haar meer bij de vrouwen. — 't Schijnt, dat de mode van het kort haar, zoodals zoovele andere vrouwwonderes, sleucus van korten duur zal zijn.

Indien wij een bericht uit Londen mogen gelooven is 't werkelijk zoo.

Naar het schijnt hebben Turkije vooaanstaande dames uit de aristocratie en

geenerlei wijze aan de behoeften van den buiten, daar het niet ingericht is voor de bewezig der landbouwprodukten.

Gemengde berichten.

De provinciale verkiezingen.

De provinciale verkiezingen hebben den 8 November plaats. Voor October kon men wegens het lang voorbereitingswerk niet klaar komen. De verkiezingen zullen geschieden met de kiezerslijsten, die op 1 Mei 1925 gesloten werden.

In geheel het land (Euen en Malmedie inbegrepen), zullen 2.382.029 kiezers naar de stembus geroepen worden.

Niet legen.

De leerlingen uit de hogste klassen van de lagere scholen te Jumez hadden, als een der punten van den wedstrijd voor 't uitgangsdiplooma, opdracht gekregen een opstel te maken over onderwerp: Hoe zal ik den Zondag doorbrengen? Vele kinderen hadden hun opstel begonnen met te zeggen dat ze eerst en vooral op den Zondag de Heilige Mis bijwonen.

Eene der juryleden, eene socialisische schoolopziester, stelden voor dat aan al de leerlingen die hun werk van de Heilige Mis spraken het diploma zou geweerd worden. De meerderheid van de Jury heeft zich bij dat hatelijk voorstel niet willen aansluiten, wat die menschen tot eer strekt. De houding der roode schoolopziesters bewijst weer eens te meer dat de socialisten niet tegen den godsdienst zijn.

Kindersoogen.

Bij het pasgeborene kind is 't oog meestal verziend. In de levensdagen kan het kind niet duidelijk onderscheiden en is het oog bijzonder gevoelig voor licht.

Eenteler kent het effect van het oog, wanneer men eenigen tijd in de duisternis vertoefde dan plotseling in het licht ziet. Het oog van den pasgeborenen na is puntlijk voor het licht, omdat het daaraan niet gewend is. Daarom moet men er voor zorgen, dat pasgeborenen kinderen beschut worden, in de eerstedagen vooraf, tegen zonlicht en kunstlicht. Daer moet dat niet, dan kan men veel schade aan de oogen berokken.

Geurende den schooltijd moeten de oogen zorgvuldig worden behandeld voor overwerk en misbruik. De statistieken van schoolkinderen hebben bewezen dat 25 a 30 t h. der kinderen een slecht gezicht hebben, dat toegeschreven wordt aan de slechte houding in de banken bij lezen en schrijven, aan slecht licht, slecht voedsel en overvoeding.

Daarna is de derde oorzaak de schoorsteen en 'n zeg 'n de door de vroege ontdekking van het kwak, door het voorschrijven van juiste hollen, zorgen, dat de verminderde gezichtsscherpte met eger wordt.

Een kind, hij netwel niet ontdekt wordt dat een afwijking der oogen bestaat zal achterlijk blijven in zijn klas; zelfs kan de gezondheid er onder lijten.

Aardig is het waar te nemen, hoe kinderen, bij we men den juiste bril voor de oogen door verwoerd staan te krijgen.

Het is alsot zij de wereld, diagen, de personen anders zien. Zijn zij eenmaal in het bezit van een bril, dan moeten de oogen minstens eenmaal per jaar gecontroleerd worden.

Er zijn vele kinderen, die na een tijd, den bril kwamen wgeleiden.

Geen kort haar meer bij de vrouwen.

't Schijnt, dat de mode van het kort haar, zoodals zoovele andere vrouwwonderes, sleucus van korten duur zal zijn.

Indien wij een bericht uit Londen mogen gelooven is 't werkelijk zoo.

Naar het schijnt hebben Turkije vooaanstaande dames uit de aristocratie en

— Allo, manna, zeg eens hoort ge mij? Komt, komt spoedig te onzer hulp! Wij leven doch het zal niet lang meer duren, want we verstrikken...

Als hij toevorsting en met eene snelheid, die aan den blikken gelijk stond, klook het volgend zandringantwoord naar in de ooren: — Staat de wagen der telegraafpost draaden aan stukken!

Dat was al wat zij hoorde. Cyriel, die op deze oogenblik nevens het meisje op den grond lag en insgelijch het oor aan den riggel had, had geen enkel woord verstaan, maar Elma, wier zinnen binnentome gesponnen waren, had op dat oogenblik het ligu hoorde verachtend gezegd: zij had alles gehoord en zein tot Cyriel wendende, zegde zij hem: Verbruggel de buiten, waaraan de telegraafdraden loopen!

— Wat wil men daarmee zeggen? wat mag dat betekenen! ik begriep er volstrekt niets van. — Nieuwlijks had Cyriel deze woorden uitgesproken, of een tweede slag dreunde aan haren voeten langsheen de riggels. Hij logte zich opnieuw plat ten gronde en drukte in angstige verwachting het oor tegen den riggel. Eene ruwe mannenstem — die eens zeemans of die eens pompjers — klook hem tegen: — Hoort gij wat ik u zeg? Indien gij versche lichte wilt, dan heeft gij enkel de steenen verspreiden, waaraan telegraafdraden loopen. Langs daar kunt gij adem halen!

Cyriel had deze maal ook alles verstaan. Hij reedte zich levendig met eene uitdrukking welke getuigde van het grenzeloze vertrowen.

Het was bijna pikdonker in den tunnel, want de lampen waren bijna uitgebrand, maar hij trok uit zijnen zak een doosje met fosfoorstekjes en stak er een aan.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 0.50 Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws fr. 1.00 Vonnissen en doodsberichten fr. 1.00

KLEINE AANKONDIGINGEN: van 1 tot 4 regels fr. 1.50 Elke regel meer fr. 0.25

Voor meer dan één infassching prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor donderdag middag.

de theater wereld van de vacaties gebruik gemaakt om zich ergens op den buite terug te trekken, van waar zij zullen weerkeren met lang genoeg haar om het weer op te doen.

Het is de welkende actrice Viola Tree die daartoe het signaal gaf en zij heeft naar men beweert, vele navigators.

Wat de coiffeurs over die kwestie denken weten wij niet.

Tressen en «chignons» zullen zij in ieder geval in den eersten tijd meer dan genoeg moeten leveren!

Het nationale vaandel.

Heethoofden, zich noemende Vlaamsche nationalist, vinden het aardig nu en dan de operabeer aandacht op zich te trekken door het uithalen van fanatiek gemeene streken.

Nu eens overhullen zij de nationale hymne te Nieuwpoort een andermaal verdragen en ontweeren zij het nationale vaandel te Aalst.

Naar aanleiding van de laatste schandaal, had heer Moersoen, oud-minister en thans burg-meester van Aalst, zijn medeburgers verzocht op Zondag 23 Augustus nationale drukleier te hijschen, als algemeene protest tegen den smaad die week te voren in 't zinnbeeld onzer nationaliteit toegebracht.

Geestdruif werd dit verzoek beantwoord, want Zondag was in Aalst haantgen huus of het prijkte met Belgische kleuren.

Bravo! heer Moersoen! Franchig! stad Aalst!

Het index-cijfer.

Op 15 Augustus jl. bedroeg het indexcijfer voor de rijks 517 tegen 500 in Juli.

De duurtelzitt dus met 8 punten toegenomen. Anterzij is bedroeg het indexcijfer op 15 Juli 505, wat dus in twee maanden tijd een verschil is van 12 punten.

Voor de onderscheiden provinciën bedraagt het index-cijfer thans: Antwerpen 521 (Juli 511); Brabant 525 (520); West-Vlaanderen 499 (491); Oost-Vlaanderen 519 (519); Henegouwen 533 (534); Limburg 517 (505); Luik 5.7 (510); Luxemburg 512 (504); Namen 511 (501).

Voor de vroege steden en omgeving liden de cijfers: Antwerpen 533 (521); Brussel 515 (517); Gent 524 (510); Luik 521

Misdad van een moeder.

Eene vrouw, die zeer erg opgewonden scheen kwam het politiek misariaat te Sint-Germain en-Lux bij Parijs binnengestoot en zeigde tot den dienstdoenden brigadier: «Ga naar mijn huis, rue Amargis 1, en geef zult er het vreeslijks te aanschouwen krijgen». Waarop de zonderrige vrouw de straat op veldte. De brigadier begaf zich onmiddellijk naar het opgegeven adres en vond er het reeds in staat van ontbinding verkeerende lijke van een kindje van pas 3 maanden oud. Gedelijk we den postgen in 't werk gesteld om de vrouw te ontdekken en aan te houden.

Zulks kon al zeer gauw gebeurden en zij werd naar het politiebureau overgebracht, waar men vergetts trachte te ontdekken. Zij gaf niets dan verwarde en onbegrijpelijke antwoorden.

De lirk-schouwing van het kind heeft uitgewezen, dat het arme kleintje gewurgd werd.

Eene treffende gebeurtenis.

In de kapel van het klooster der Zusters van den H. Franciscus van Sales, te Spingfeld, Amerikaanse Staat Missouri heeft eene trakte de gebeurtenis plaats gehad. Eene der kloosterlingen, Zuster Ignatia zag in 't heiligdom van het klooster vier vrouwen alhoewel tot het gezelschap behoorende. De oudste der vier broeders droeg er zijne eerste Heilige

ENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 4 —

DE Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH VAN GRANT ALLEN

— 6 —

IV.

Cyriel was afgemat door de aanhoudende pogingen welke hij reeds gedaan had om eene opening te maken in den berg aarde en het steengruis langs beide kanten hem en Elma den weg versperden.

Hij had gepoogd eene opening te kunnen maken om eenen stroom versche lucht te laten binnen dringen, doch te vergeefs. De aanwezigheid der schoone vrouw, die niet alleen zijn droevig lot deelde, maar die gaasch hare hoop op redding lo hem liet berusten, had hem den moed der wanhoop en kracht van een reus geschonken, en toch baatte niets.

Cyriel Waring had uren lang gezwoegd in eene pikdonkere plaats, waar de lucht zo bedorven was, dat hij zich bijna gevoelde verstrikken; de jonge man kon niet meer en moedeloos liet hij zich op de ireden van den 'waggon neerzakkten, nevens Elma.

De noodige versche lucht begon te ontbreken. Zij ademden moeilijk; hunne hoofden werden zwaar en een verschrikkelijk gewicht da

steeds zwaarder en zwaarder werd, scheen op hunne borst te drukken.

Zelfs de lampen, welke in de verschillende vakken van den waggon brandden, gaven geen licht meer; van die vroege heldere vlam bleef er nog enkel een bijna onzichtbare vlammetje over.

De lucht in den tunnel, welke van 't begin af van het ongeluk, beladen was met zelfkrachtigen rook en damp, ontbrak volkomen.

De twee ongelukkigen zagen met strakken blik den dood in 't aangezicht; zij zagen het oogenblik naderen, waarop zij door een langzame verstriking zouden bezwijken.

Drink een weinig water, murmlede Elma terwijl zij eenige druppels in eene kroes goot. (Cyriel had 'n afgewasene kleine flesch water in een pakje bottenaamen met vleesch medegebracht voor zijn midagmaal.) Hij zittet vermoed; ik zie dat uve lippen droog en perkmanachtig geworden zijn.

Zij zelf was verschrikkelijk bleek, hare oogen waren glasachtig; zij wanhoopde gered te worden; het scheen haar onmogelijk dat iemand zou opdagen om haar en haren reiziger van den dood te redden. De lucht in den tunnel was daarenboven zoo slecht, zoo bedorven, dat zij nog met moeite spreken kon; hare tong kleeftde hare letterlijk aan het gehemelte.

Zij goot nochtans de laatste druppels water in de kroes, om stak dien Cyriel toe met 'n gebaar van medelijden en eenen oogslag, die zogen wilde: neem, mijn vriend, leef gij, ik zal sterven!

Die twee wezens waren geene vreemdelingen meer voor elkander. Nu hadden zij zich wederzijds leeren kennen binnen die twaalf uren van angstvol gevaar.

Cyriel weigerde te drinken, met een krecht-dadig gebaar wees hij den kroes af. — Neen, neem, zegde hij, met eene flauwe

stem, drink gij zelfs, gij hebt het meer noodig dan ik.

Elma poogde op hare beurt te weigeren, doch Cyriel liet zekts niet toe; zij bevochtigde dus hare lippen, met de weinige waterdruppels die keerde zich erkennend naar tot hem.

— Er is geene hoop meer voor ons, niet waar? zegde zij met eene gesmoorde stem, doch op gelaten toon, en wij moeten ons bereiden naar te sterven!

Maar ik dank U, of ik bedank U mit het diepste van mijn hart!

— Ik dank u, stamelde hij: onze toestand ziet er wel somber, wel akelig uit, maar zolang er leven is, is er hoop. Men zal misschien nog tot aan ons komen.

Terwijl hij die woorden uitsprak, hoorde hij openen een gerucht in hun doodsche gevang, niet was een geluid dat seuen te komen van achter den muur van aarde en steengruis, welke hen gevangen held.

Cyriel sprong op. Het gerucht dat hij gehoord had, geleek aan dat van een breekrager.

Hij liet zich op de knieën zakken lusterde, het oor tegen het spoor gedrukt, waarop de verbruggelde waggon stond.

— Zij delven, zij delven in onze richting! lusterde hij; ik hoor hen klaar.

Elma wierp hem eenen ongeloovigen blik toe. — Ja, zij delven, zeg ik u, hernam hij. Ik wist wel dat de hand aan 't werk zouden staan, zoodra zij onze afwezigheid zouden bemerkt hebben.

— Zij delven, ik wil u wel gelooven, maar op welken afstand zijn zij nog van ons? dat is de ware kwestie. Zullen zij ons nog in tijds bereiken? Zijn zij dicht of ver van ons af?

Cyriel was geknield blijven zitten aan de riggels; zijn hart klopte van angstige verwach-

(Wordt vervolgd.)